

Charisma
de jonge heks

door
Paul Kater

Charisma de jonge heks

© Copyright 2016, Paul Kater

Omslag: Paul Kater.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of veeelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm.

Disclaimer

Dit is een werk van fictie. Enige overeenkomst met personen en/of plaatsen is toeval.

1.

Het dorpje Rommelvoort lag aan de rand van een groot bos. Het leven hier was goed en rustig: boeren werkten op het veld, de koning en de koningin werkten in hun kasteel en de kinderen van het dorp deden wat ze konden om te helpen. Meestal was dat schapen en geiten hoeden.

Aan de rand van Rommelvoort woonde een toverfamilie. Een vader, een moeder en hun twee dochters. De vader werkte als tovenaar voor de inwoners van Rommelvoort maar hij vond het ook leuk om de smid te helpen met het maken van wagenwielen en hoefijzers. De moeder van het gezin was overal beroemd omdat ze heel goed zieke mensen kon genezen. Ze wist alles van geneeskrachtige kruiden en paddenstoelen, en wat ze met kruiden niet kon oplossen deed ze met haar toverkunst. Hun dochters konden natuurlijk ook toveren. De oudste dochter, Hilda, was al oud genoeg om naar Toverschool te gaan. Daar leerde ze allerlei bijzondere dingen die ze later als heks heel goed zou kunnen gebruiken. De jongste dochter, Charisma, was nog niet oud genoeg voor die school.

Het was een mooie dag na een nacht met heel veel regen. De twee zussen hadden weer eens ruzie gehad dat de vonken er vanaf vlogen. Zoiets gebeurde wel vaker want elk van de twee dacht alles veel beter te weten.

'Charisma, leg dat terug. Charisma, daar mag je niet aankomen. Charisma, niet te dicht bij de draken gaan spelen, Charisma, ruim je kamer op...' De jonge heks liep hardop te mopperen over alles wat ze niet mocht en wat ze moest, en ze was nog niet op de helft van de lijst. Ze werd een beetje moe van zichzelf toen ze nadacht over wat ze aan het doen was. Ze was al een eindje van huis af. In het zandpad zag ze het spoor van een kar langs haar voetstappen. De jonge heks keek eens omhoog en zag hoe zonlicht door de bomen omlaag scheen. Het warme licht raakte haar gezicht terwijl vogeltjes rondom haar hun liedjes floten. Charisma haalde haar toverstok uit haar mouw en speurde het zand af. Haar zus Hilda kende een bijzonder kunstje om haar stok tevoorschijn te halen maar dat had Charisma nog niet door. Ha, daar lag een goede! Ze schoot een toverspreuk naar een steen in

het zand. De steen kwam omhoog en hing daar tot Charisma een tweede spreuk gebruikte. Die spreuk zwiepte de steen naar de rivier die langs het pad liep en met een harde plons verdween de steen onder water. Charisma genoot van het geluid. Het zorgde ervoor dat haar boze bui verdween. Nu kon ze rustig en vrolijk verder lopen. De jonge heks was op weg naar Kwinsie, haar beste vriendin die een paar huizen verder woonde.

Kwinsie en haar broertje Barnie waren druk aan het spelen voor het houten huis waar ze met hun ouders woonden. Het huis leek heel erg op alle andere huisjes langs het pad. Barnie gooide stokjes naar zijn zus die ze probeerde weg te slaan met een lang stuk hout. Charisma vond Kwinsie en Barnie heel leuke vrienden, al waren ze de kinderen van gewone mensen zonder toverkracht.

Barnie zag hun heksenvriendin aan komen lopen. 'Let op!' riep hij en gooide een stukje hout naar haar toe. Charisma voelde het tegen haar schouder komen en toen viel het houtje op de grond.

'Waarom doe je dat nou?' vroeg Charisma verbaasd. Maar ja, als hij dit leuk vond dan zou ze wel meedoen. Ze raapte het houtje op en gooide het terug. Charisma deed er natuurlijk wel wat toverij bij zodat het houtje extra hard ging. Daardoor was Barnie niet snel genoeg. Het houtje raakte hem heel hard op de borst en door de klap viel hij achterover.

'Oef!' Barnie ging rechtop zitten. "Dat deed pijn!"

Kwinsie moest vreselijk lachen en liet haar stuk hout vallen. "Je moet eens onthouden dat ze een heks is, net als haar moeder en haar zusje." Kwinsie liep snel naar Charisma en gaf haar een knuffel. "Waarom ben je hier? Anders kom je hier nooit om deze tijd."

De jonge heks vertelde dat ze geen zin meer had om naar huis te gaan. 'Mamma zegt dat ik mijn kamer op moet ruimen, Hilda wil niet dat ik met de spullen speel waar ze haar toverhuiswerk mee moet doen, en pappa zegt dat ik niet bij de draken mag spelen.'

'Ik zou ook niet dicht bij de draken gaan spelen,' zei Barnie.

'Dat komt omdat jij overal bang voor bent,' zei Charisma.

'En jij maakt nooit rommel in je kamer,' zei Kwinsie tegen haar broertje. De drie vriendjes gingen op de houten bank voor het huis zitten.

'Mijn zus vindt zichzelf zooo belangrijk,' mopperde Charisma. 'Alleen maar omdat zij op Toverschool zit denk ze dat ze me alles kan laten doen. Ze wil dat ik kom kijken maar als ik iets vraag dan gooit ze me de kamer uit.'

Kwinsie en Barnie knikten zoals altijd. Als Charisma op visite kwam dan moest ze altijd even mopperen, maar dat duurde nooit erg lang. Barnie stelde toen voor dat ze kikkers konden gaan vangen.

Charisma keek hem verbaasd aan. 'Wat moet jij met een prins?'

'Prins?' Barnie snapte haar vraag niet. 'Wat moet ik met een prins?'

'Die moet je aan mij geven,' riep zijn zusje uit. 'Ik wil wel een prins hebben!'

'Jij weet niet niet veel, hè?' Charisma schudde haar hoofd, waardoor haar blonde haren rondansten. 'Sommige kikkers zijn betoverde prinsen en als je zo'n kikker kust wordt het weer een prins.'

'Jakkie, ik ga toch geen kikkers kussen!' Barnie trok een vies gezicht. 'Dat is smerig!'

Kwinsie zei dat zij het helemaal niet erg zou vinden om een kikker te kussen als ze daardoor een prinses zou worden. Charisma moest lachen omdat haar vriendin meteen naar kikkers begon uit te kijken. 'Ik heb iets dat veel beter is dan een kikker,' zei ze terwijl ze in de zak van haar schort voelde. In haar hand hield ze toen een zilveren ring met een grote, rode steen die sprankelde in het zonlicht. De ring was groot maar hij paste goed om twee vingers.

'O, die is mooi! Mag ik hem aanraken?' Kwinsie's vinger zweefde al boven de steen.

'Ja hoor, maar wel voorzichtig. Het is een toversteen.' Charisma had de ring stiekem van de tafel gepakt. Hilda, haar grote zus, had de ring daar neergelegd om makkelijk haar huiswerk te kunnen doen. Toen Charisma de ring net in haar hand had was Hilda boos geworden om iets wat ze zei. De grote zus had daarop gedreigd om Charisma de deur uit te gooien. Charisma had toen besloten om de minder pijnlijke weg

te kiezen en zelf te vertrekken. Zodoende was ze maar 'vergeten' om de ring terug te leggen. Dat zou ze wel oplossen als ze weer thuis was.

Kwinsie raakte de steen voorzichtig aan. 'Hij is warm! Barnie, voel eens!'

Barnie schudde zijn hoofd. 'Ik geloof je wel.' Hij was echt bang voor heel veel dingen, en zijn vader had gezegd dat het verstandig was om bang te zijn van toverij. Vooral als die toverij van Charisma kwam.

'Wat doet die ring?' vroeg Kwinsie.

'Dat weet ik niet,' zei Charisma, 'maar hij is heel mooi en hij is denk ik ook heel sterk. Hij is van Hilda. Ze heeft hem van iemand gekregen.'

Barnie schoof een beetje verder weg. Hilda was heel erg bekend in Rommelvoort en niet altijd voor goede dingen.

'En wat ga je ermee doen?' Kwinsie zat altijd vol met vragen. 'Mag ik hem even om?'

Charisma wist niet zeker of dat wel verstandig was. Het was een toverring en alleen tovermensen mochten die dragen. Ze wist niet eens zeker of het verstandig was dat zij zelf de ring om had. Omdat Charisma zo lang stil was begreep Kwinsie al dat het antwoord 'nee' was. De jonge heks keek een beetje treurig want die ring was wel heel speciaal. Aan de andere kant vond ze het niet leuk om Kwinsie teleur te stellen dus pakte ze de ring van haar vingers af. 'Heel even dan.'

Kwinsie's gezicht straalde toen de ring in haar hand lag. 'Oooo! Wat mooi! Barnie, kijk, ik houd een toverring vast!' Ze stond op en liep naar het zandpad waar veel meer zon scheen. De ring fonkelde daar nog veel meer. Charisma liep meteen achter Kwinsie aan want het was niet verstandig om een gewoon mens met een toverring rond te laten wandelen. De jonge heks wist dat het eigenlijk verkeerd was om de ring af te geven. Dat ze de ring gepikt had was niet zo erg, vond ze. Dat was tenslotte maar van haar zus. Barnie ging ook achter zijn zus aan. De wereld hoefde niet te zien dat hij eigenlijk bang was.

'Ik denk dat we nu een magische reis kunnen gaan maken,' zei Kwinsie. Haar stem klonk geheimzinnig. Ze liet de ring over haar duim glijden. 'Pak mijn hand vast, heks.' Charisma giechelde. Dit kon nog wel eens heel spannend worden want Kwinsie bedacht vaak de leukste spelletjes.

Ze pakte de hand waar Kwinsie de ring aan droeg. 'Broer Barnie, pak mijn andere hand,' zei Kwinsie terwijl ze haar andere hand uitstak.

Barnie aarzelde even maar omdat het alleen maar zijn zus was die de ring nu om had en niet de jonge heks durfde hij het wel aan. Hij pakte de hand. 'Ik ben er klaar voor, grote tovenares!' Zijn stem trilde een klein beetje. Hij vond het toch wel eng. Stel je voor dat er echt iets gebeurde!

'Dan springen we nu een nieuwe wereld in!' De drie sprongen omhoog. Ze kwamen gewoon weer neer op het gras voor het huis. 'En nu zijn we in een nieuwe wereld!' Kwinsie vond dat ze deze nieuwe wereld goed moesten onderzoeken voordat ze haar vriendjes weer naar huis zou toveren. Het drietal rende over het zandpad, stopte even om naar de rivier te kijken en renden toen hard om een paar bomen heen waardoor ze bijna duizelig werden. Het spel was zo leuk dat ze de tijd vergaten. De zon was al aan het ondergaan toen Charisma zei dat ze weer naar huis moest gaan. Ze vond het jammer maar anders zou er alweer op haar gemopperd worden.

'Goed hoor,' zei Kwinsie. Ze wees naar een plas water aan de rand van de rivier. 'Als we daar inspringen dan zijn we thuis. Dat hoort bij de toverij.' Zulke dingen waren altijd leuk en de modder was nooit een probleem. Charisma toverde de vlekken altijd uit hun kleren. De drie pakten elkaar weer bij de hand en namen een aanloop. Kwinsie riep heel hard dat ze weer naar een andere wereld gingen en toen sprongen ze. Toen ze in de plas neerkwamen was er opeens even heel veel licht om hen heen...

Er was iets verkeerd. Als je in een plas sprong dan was die niet hard onder je voeten, maar deze plas begreep dat niet. Charisma wist meteen dat er iets fout was gegaan. Niet alleen door de harde grond onder haar voeten maar ook door de vreemde geluiden die ze opeens hoorde en de rare dingen die ze zag. Hoge gebouwen en veel wagens zonder paarden ervoor. Om hen heen liepen veel meer mensen dan ze ooit hadden gezien, en die hadden rare kleren aan, helemaal niet zoals thuis. Een paar wagens kwamen voorbij. Wat maakten die veel herrie!

Kwinsie hield Charisma's hand stevig vast. 'Wat is er gebeurd? Waar zijn we?'

Charisma keek naar haar vriendin, toen naar Bernie die heel bang was. 'Ik weet niet wat er is gebeurd maar ik denk dat we in de problemen zitten...'

2.

'Hé kinderen, ga eens aan de kant. Jullie staan iedereen in de weg.' Een man met een lange, grijze jas aan keek de drie boos aan terwijl hij bijna tegen hen aan liep. 'Jullie zouden op school moeten zijn.' Hij had duidelijk haast want hij liep snel door.

Barnie keek naar zijn zus. 'Kwinsie, ik vind het niet leuk hier. Kunnen we snel naar huis gaan?'

Kwinsie keek naar haar broertje en toen naar Charisma. 'Kan dat?'

Charisma keek bezorgd. Ze wist niet waar ze waren en ook niet hoe ze hier terecht waren gekomen. 'Misschien als we onze ogen dicht doen en nog eens springen dat we dan weer in Rommelvoort zijn.' Dat was het enige wat ze zo snel kon bedenken. Ze waren hier gekomen door in een plas te springen, de terugweg moest dus hetzelfde zijn.

'Ja, dat doen we,' zeiden Kwinsie en Barnie. Meer en meer mensen liepen vlak langs hen. De kinderen deden hun ogen dicht en sprongen. Toen ze hun ogen weer open deden waren ze nog steeds in de drukke straat. Het verschil was dat nu een dame naar hen keek en ze was niet blij.

'Kijk eens wat jullie hebben gedaan!' Ze weer naar haar gele rok waar grote moddervlekken opzaten. 'Jullie moeten niet in plassen springen, dat is vies! Hoe heten jullie en waar wonen jullie ouders? Dan zal ik de rekening sturen om mijn rok schoon te laten maken.' De mevrouw praatte steeds harder en werd steeds bozer. Sommige mensen stopten even met haastig lopen en keken wat er aan de hand was. 'Waarom zeggen jullie niets?' De mevrouw gilte bijna. Toen maakte ze een grote fout: ze pakte Charisma bij een schouder.

De jonge heks keek boos naar de vrouw. 'Laat me los.' Gewone mensen mochten tenslotte niet zomaar een tovermens vastpakken. Charisma pakte haar toverstok uit haar mouw en wees daarmee naar de vrouw. 'At vero!' riep ze. Dat was Latijn voor *loslaten*. Meteen sprong de boze mevrouw achteruit en botste tegen een man aan die net voorbij kwam.

'Hé, kijk eens even uit,' riep de man. De boze mevrouw keek hem aan en zei dat hij zich met zijn eigen zaken moest bemoeien.

'Kom,' fluisterde Charisma naar haar vriendjes en stopte snel haar toverstok terug in haar mouw. Dit was een goed moment om weg te gaan. De mensen hier waren onvriendelijk en schreeuwden nog harder dan haar zus vaak deed. Kwinsie en Barnie liepen meteen met haar mee. Ze vertrouwden erop dat hun heksenvriendin wist wat ze hier moesten doen in deze vreemde plaats.

Charisma liep op goed geluk maar een kant op. Overal stonden de vreemde wagens met dikke, zwarte wielen en ruitjes rondom. De drukte op de stoep was vreselijk, en de stank en vreemde luchtjes overal waren verwarrend voor de jonge heks. Ze wilde alleen maar weg hier, naar een rustige plek waar ze kon nadenken over wat ze zouden kunnen doen. Telkens schrok ze als een van de wagens zonder paard ervoor een hard toetergeluid maakt.

'Ik vind dit maar akelig,' zei Kwinsie. Ze zei precies wat Charisma op dat moment dacht. Het duurde gelukkig niet lang voor ze een zijstraatje hadden gevonden waar het helemaal niet druk was. Op het moment dat ze de hoek omsloegen kwam een grote man met een nijdig gezicht uit het straatje. Hij liep tegen Kwinsie en Barnie aan die daardoor allebei over de straat rolden. Charisma stopte haar hand in haar mouw om de toverstok te pakken maar Kwinsie zei dat er niets gebeurd was.

'Laat hem maar gaan,' zei het meisje terwijl ze haar broertje op de been hielp en verder de steeg in hielp. Charisma vond dat ook een goed idee. Ze hadden belangrijker dingen om zich nu druk over te maken dus liet ze haar toverstok in haar mouw zitten.

'We moeten nu iets heel slims bedenken,' zei Barnie tegen de twee meisjes. Die opmerking maakte dat de twee hem nieuwsgierig aankeken, alsof hij degene was die het slimme bedenken moest doen. 'Allemaal samen.' voegde hij dus aan zijn woorden toe.

'Eerst moeten we maar eens uitvinden waar we eigenlijk zijn. Het is moeilijk om terug te gaan als je niet waar je bent,' zei Charisma. Ze voelde zich op dat moment heel slim. Het was iets dat haar zus Hilda eens gezegd had en dit was een goed moment om dat ook te zeggen.

'En hoe doen we dat?' Barnie keek alsof hij er hard over nadacht.

'We vragen het iemand,' zei Charisma die zich steeds zekerder begon te voelen.